

אפלו היה קטנה, (ג) *מג'ימ ה'פרושה (ד) פחת (ה) [ה] השם י'בוצע משתיין י'חד: הגה וככל זה
כשרותה לאכל משביגים, אבל אם אין רוזה לאכל אלא אחד יבצע עליון, (ה) וכן לחש לשני א'ר-על-פי שחשוב
או חביב עליון (ח'ה'ס ס' ל'ב): **ב** דאם שמיין שלמות ממין אחד, אחת גודלה ואחת קטנה, (ו) מברך על
הגדולה. **ה** אם יש לאדם שניי חצאי ליחס ואין לויחס שלם, (ז) יתברך יחד בצע או בשום דבר
(ח) שלא יהיה נראה ודרינו כדרין שלם, (ט) ואפלו בשפט יכול (ט) לחרם: ג' ישי ג'לקואות הרובקים יחד
שנאנפה, ונחפה מן החטה והשנינה נשארה שלמה, טוב להפריד החטיה מהשלמה כדי שתאה נראית
שלמה (י) מפה שיטיבעה בדק ביה א'ר-על-פי שנראית יותר גודלה: הגה ולא יקצע מפה במלוק שהיה
דרוכה בחרפה, שישם נראית בפרושה, אלא יבצע (יא) מקום השלם שבה (מהר'יל): **ד** יפת שעורין ופת כסמין,
մברך על של שעורים בין שהוא (יב) ממין שבעה, (יג) א'ר-על-פי שהקסמין יפים. (יד) פת נקיה ופת
אבר, מברך (טו) על (ט) נקיה. **ה** ואם שמיין נקיות וזה לבנה יותר מזו, מברך (ט) על כלשהה
(ט) יותר: ה' (ו) **פ**ת עוגר-כווכבים בקיה ופת קבר של ישראל, אם אין גוזר מפת עוגר-כווכבים, מברך

שערית תשובה

(ה) השלמה. עב"ה, עין באקעודה. וכבר ר' בשם מאר"י מלוכד: מי שעת פירקה לברך עליו בתרוץך כי היבאה לך פירקה בתרוץך השלמה ומברך, ואם ברכך על הקטרינה בזאת מן הפרוטה, ע"ש:

ומשנה, וקהל אין נגין לתקרים, ובשקבורים קשפת זכר של לא רק עין שווא מזקה, מ"א. ענן בלהשכלה פנים מאירות בשיטו לוחחים דרכם קה"ב שקה"ד דרכם רוחם מ"ש התופתת שם ד"ה חבור אקלין וכו', ע"ש. וכן לדארחן שמיישב: (א) הבקפה. פועל מוקבר גודול מוקבנה. חבור ב"ב: אפללו אמרו בזבז דפת נקי אינו חייב עלייו בטל דעהו אצל אלל אדם, ועם"א הקשה עלייו משליקן ריא, ע"ש, וכפ"א אקלין קישוב: (7) יומר. ואם משנה גודולה מוא ול' להטפק, מ"א:

באור הלכה

(ג) **מאנית הפרוּסָה וּבוֹ.** כדי לקיים מעלה השלמה דשעוריון, ומעלת מתחין דחשיבא טפי משוערין מושם דאקדמה בפסוק, קדרתב "אנץ חשה ושעה" וכו'. ובמאור בש"ס, דמעקר הדין פרוּסָה של חמשין עדריא. אלא לאצאת דרי שמים כל המעלות ציריך

למג'ינ'ה ה'פרושה מחת' קשלמה וכו'. (א) וכח' בפגן' אברם, דמכל מוקם אם קי'ה קשלמה מחת' (ב) של שפון' הוה שאנו קו'ין דצנ', ורב' החלחים שלנו מפנו הוה ופ'רושא של חטין (ג) אם קה' של שעורין. אין ללחmir לבצע על ה'שלמה עם ה'פרושה, אלא יבצע על ה'פרושה לכד', ר'שפון' קיל אף משעוזים (ד) משום דאן נקבה בק�ו בדוריא: (ד) פחת' קשלמה וכו'. ואפקלו ה'פרושה גודלה מה'שלמה, וגאי' נור' שוניה ששהות ייחד ומפני': (ז) בגאי' להח' לשוני אַפְּעַלְעִיבָּרְיָה שဟוג לארכו ונוא' נבדת' במקומ' או' חירר או' השער

השאלה שאלת שפחה היא. וכך בפקודת שופטה ובקונה נאות כפרואה, שכן יבג' מז' קאנט פשוש און אפראיאן שיבג'ען מז' החלם. והוא שיחתך מן הצד' ואחרוינט: ד (יב) מפין שאבעה. אף דרבטמן מהביגן נמי בכל שבעת המינים, ומפני חיטים הווא, וכמו שhabem בתור סיון זה, (טו) מעל מקום איננו מפוש בהדרה דשבעת המינים, ולכון שעוזרים חשב טפי מפונה: (יג) אַדְעָלְפִי שאהטמבען יפּים. ותחביב עליו, דמלעטלת מין שבעה עדין, קדילקען בסיסין וראי, ושם קאבר דיש אומרים דחביב קודס' [מ"א]. ולפי זה לא

משלחת דין זה כי אם בנסיבות מיוחדות, ולענין פגמים ושבון, דשיהם אינם מפרשים בקשר, (^ט) בנסיבות עדרו, דהיא מין חטא. ושבון ושבלה-ושעל, דשיהם מין שורדים, שפוץ עדיף, שהוא חביב לבי: (^י) בת נקיה ופט קבר. ושהיקם מין אחד טדור).adam הפת קבר חשב במיון מן הנקיה, גזין חטים לגבי שורדים או שורדים לגבי כסמין, הוא קודם: (^{טו}) על הנקיה. ואך דקה-קבר גדול ממנה, קבר חיטב בנקיות עדיף; ומרי שחיינו שניהם שווים, שלמים או פרוסים,adam מקבר לבד שלם, הוא קודם להנקיה הפרושה, וככ"ל בסייע א'

ויזיר הצלב

(ג) וכן סעיפים שראי אחרונים: (ד) וב-ל' שבן אם הפקודה של חטף הוא אל ותשלוף מושפעו הוא משל עובד-গ'লוּלִים ("מ'א"), והוא אף לא מי שראנו נתקדר מפת של עובד-গ'לויים: (ה) פרט-ג'לויים ויז'ר-ג'לויים: (1) טעם זה באקט אין פשות ביל'ך למלוך בזע, דלענן מעלה הפלם שפירות יש לו מודר דיין חלוק בין זה לשערורים פשפש, דיעל-ביל'נים של לפחות מזינה מן הפקדור, אך הפקונ-אבקון ספחים לזה עוד, מושם ודבלאו סמי' לרש'י וסיעחו לעולם אין אריך לבוך אלא על פרוטה חיטין להדר: (2) אלה ובהם תפליה-צבי, וכן גווחה מנגנון-אברכם לקפה בענין ד': (3) דמקורוב קשומ-טבלין בו הלא נולדים נראות שהוא נתקדר מashi ח'יאץן: (4) פקונ-אבקון בשם אגדה: (5) בקד' מיניס גוזא, אווקס דאקרומה קרא הוא קודם. עזין לקפונ בספין ריא: (6) הפקונ-אבקון נטפנק בזע, אבל קאליך ובה קטב בן לודאי, וכן קצדיד הפקונ-ג'לויים מושום מעלה תקכיב. ולענן בתקתי דאס הוא חביב בענין מהלכנה, קדולחה קודם. וכן נהאה לי דאפלו שניגים שרים הוא קודם, משום דהוא קרב עליין, ואך דפקונ-אבקון בסיעיר-הפקון ז' ומוב קשם היפוי-יוסף רקטהה רצומ' ג'יזו לעניין גבר לר' בריל לא מלוי ללבוי הווער.

הלבות בציית הפת סימן קמה

(ח) על איזה מלה [ט] [ט] שירצה, ואם הוא נזהר מפת עובד-כוּכִים, (ט) מסלך פת נקי של עובד-כוּכִים, (ט) מעלה השלחן עד לאחר ברכת 'המושיא'. יונס בעל-הבית אינו נזהר מפת עובד-כוּכִים, (ט) ואין דעתו לאכל כל השעורה ורק פת עובד-כוּכִים כי היא גזיה, אבל בני-הביתו יאכלו מפת שאינו נקי של ישראל, אריך לבעץ על פת נקה של עובד-כוּכִים, וישראל המכון גזהר מפת עובד-כוּכִים וישראל שאינו גזהר בכה מסב עמו על (ט) השלחן, בין דמazon משלחת (ט) *על בעלי הבית יבצע מן הימה של עובד-כוּכִים, ובין שהר לבעץ הדר לכל השעורה. הנה וזרק שחביב עליו אותו פת, (ט) אבל אם אינו חביב שלא אסור פת של עובד-כוּכִים אינו צורך לנתקדימו (טהר ט"י ט"ב): ו' יפת הבאה (ט) בכייסני, מברך עליו 'בורא מני מזונות' ולאחריו ברכה אתם ימעין שלוש. ואם אבל ממנה שעור (ט) שאחרים רגילים לקבוע (ט) ט' עליו, אף-על-פי שהוא לא שבע מפנה מברך עליו

באר היטב

(ט) שירצה. עין ט'ז ומ"א. אם של עובד-כוּכִים פרופה ונקי ושל ישראל שולחה ובקה, מברך מקין על של ישראלי ושתி מועלות יש לו, וכן אם של ישראלי פרופה נקי ושל עובד-כוּכִים שלם ובקה, מברך כי על של ישראלי שיש לו גם כן שמי מועלות, עין עשותן-זקנים: (ט) עובד-כוּכִים. ט'ז גזהם בצל'': אם הוא גזהר מפש"ג יברך וזרק על של ישראלי אפללו הוא קבר, ותש אומרים שהוא לסלוק מפניהם קאותם: (ט) עליו. ניל' קאמ הוא גזהר עשוותן צלי', אעפ"י שאכל עמו קשׁו וקורטס אהרים ואלו לבחו, ואם אכלו לבחו, קשי שיאל כ"כ שאחרים רגילים לשבע מפנה לבדו, ואם הוא שבע מפנה לבדו, מברך שפניא בין

משנה ברורה

עובד-גָּלְוָלִים נֶקְהָ וּכְרוֹ. אבל בשיעון, פשיטה רפת ישראל רפת ישראל קודם לברוך עליו [א"ר]: (ט) על איזה מלה שירצה. ככל אחד יש לו מעלה: זה שהוא פת ישראלי⁶ (נקפה עפניים לא התריר אלא מתקן), וזה שהואה נקי: (ט) מסלך וכו'. דין זה נובע מדברי הרשר מקוצי, שחשש שאם יהיה מתח על השלחן יהיה בעת כרביה סביכה עליו מפני שהוא גזהם שאהה גזהה, ואפשר שצטרך לברך עליו מפני זיהה. וכרביה גזהם מבדיח (ט) מהחרונים מפקפקין מאי גזהה, וכךין שהואה גזהר זיהה ומחזיק זה לאstor, מי אקיini לה חביבותה? ומכל מקום לכתחלה טוב לחוש לדבריו ולסלוק: (ט) וain דעתו וכו'. פרוש, דרכך, רק' דריש הסעריף מתב דמברך על איזה שירצה, והוא היכא שבדעתו לאל כל השעורה משתלים, אבל זה שאין דעתו לאכל כל רף פת עובד-גָּלְוָלִים, זה אין צוריך לברך על פת אחר אף שהואה חביב טפי, וככ"ל בפסע' א' בקה"ה. ואך דמוציא את בני-הביתו בברכת המוציא' והם אינם אוכלים מזה אלא מפת שרור, מכל מקום פון דהו אינו חפץ לאכל אלא זה והוא בעל-הבית, הוא העקר ואלין בתרה וברך על פת שהואה אוכל: (ט) על בעלי-הבית. פרוש: לבעץ כדי שיבצע בעין יפהיה, ובין שזאורה את אחרים יאכל מפת עובד-הבית בזעף כדי שיבצע ממנה ברורה, ול' מקום לנטני, וכן מזקה לשון פשלחן כמו שכתבנו במשנה ברורה, פון דמאניה משלחת על מבעל-הבית וכו'. שיריך בכאן מפש"ג, שטבב: פון דמאניה משלחת על מבעל-הבית וכו'.

הפט של עובד-גָּלְוָלִים מפני קבוד האורת, אבל בלוא אורחה מרת במלון משלחת וקדילען [בן האן מסקנת הש"ך וט' בירחה-דעה קי'ב, עין ט'], ענן באור הולבה. ודע דכתבים שהמנגה של אליך מברך לעצמו ברכת 'המושיא'⁸, לאונה לא ש"ך כל דין זה, אלא כל אחד ברוך על פתו שאוכל [ממחה'ש]. ענן בפירוש מגדים מה שהער עקר דין השלחן-עורוק: (ט) אבל אם אינו חביב וכו'. רוזח לומר, ככל זה אם הפת זו בה עצם חביב עליו, ורק שהואה מונע עצמו מפני שהוא פת עובד-גָּלְוָלִים, התירו לו בכאן מפני קאורתיהם, אבל אם אינו חביב עליו בעצם פת זה (ט) וain חפץ בו, יונק על הפשחה: ו' (ט) בכייסני וכו'. בפסע' שאחר זה מתקבאר מה הוא. ואך דכתבים שת מברך עליו 'המושיא' בכל-שהוא ועל מנת מברכין ברכת-המושיא, (ט) שאני איי דאיי דוך גני-אדם לקבע סעודתן עלייהם, ורק אונך ברמתן רק 'בורא מני מזונות' ולאחריו ברכה מעין שלש, אלא-אם-כן אל כל בשערו קביעה טעונה, דאי-כל-פניהם פת הוא: (ט) שאחרים רגילים לקבוע. (ט) בתבו קאורתיהם, רק אם אכלו לבודו, אריך שאכל שעור שאחרים רגילים (ט) לשבע מפנה לבדו, ואם אכלו בשר או דגים אחרים שמלפחים בו הפתוני,aggi בשאכל שעור שאחרים רגילים גמן גמן עם דברים אחרים¹²; אך אם אכלו לבדו ושבע ממנה, אף שאחרים לא קי שבעין מפנה לבדו, אבל פון שאם אכלו אותו עם דברים אחרים קי שבעין מפנה, גמן לא אמרין בטלת דעתו, ואrich לברך עליו 'המושיא' וברכת-המושיא. הנה לענין ערובי-תוחומין, בסימן שש איתה

שער תשובה

(ט) שירצה. וזה בתשובה גאנז בתקראי ט' ייח מיש פטאון בעיל תהי'יט. ובשותות פ"ח הקשות השיב לו ביה, עיר'ש: [ט] עליו. ענה'ש. גטם בברוי' פאקן גדרין זה שטבב שם אבל חשו עמו כי, דלא-בשעה ציע קין שלבו לא היה שבע מטהן. הוא גזהר מפש"ג יברך וזרק על של ישראלי אפללו הוא קבר, ותש אומרים שהוא לסלוק מפניהם קאותם: (ט) עליו. ניל' קאמ הוא גזהר עשוותן צלי', אעפ"י שאכל עמו קשׁו וקורטס אהרים ואלו לבחו, ואם אכלו לבחו, קשי שיאל כ"כ שאחרים רגילים לשבע מפנה לבדו, ואם הוא שבע מפנה לבדו, מברך שפניא בין

באר הלהך

הפרושת-הטהרין וויציא להטבב אכלו בברכו, וקאנז זה טוב יותר שקהארה יאטו שלחה בעת מברכו, דמגדר טפי עלי-זריזה שיש לה גס-פֿון מלען. משאיירו שטחן ביטר דלא מקידר טפי שביבה דכל מרד ביל-פה, עין ט' טם גזון: * על בצל-הבית יבצען דע' שאר שפודורי תורומי-תירשן. שטפנש נובע דין מפתר, ממשע דע' בא בכו' קאוזם התירו כת עבד-גלוים שחהוא נקי ורבה וטור מעד לפניו, מני חביבות ברכה, ארכ'על-פריכון לא העתקתו מפני שהרבה אחרוניים מפקפקין כאן על זה, עין ט' וט' וויש' ביזה-דעה סיון קב' [זג' מג' גת'א' עלי' ר' גט'ן יב' מיש'']. שדיין זה סותר לרעת סקמבר ברגיש נשיר' דפסק דבנ'קו אדריך לסל'ן. ובברית-מאיר קפקפק מאור ביזור, עין ט', ולי' וברוי' אדריך פקעה מתחילה נבש'ר דבר-מצואה שגאנז לעצמו ולא התחה מתחילה שזאה ביל גער'ו). וגטם בפ' מגדרים עיר ליה, ולפי דבריך לא יועל אפללו בשארום מסב אכלו, וגטם מדרבי פארא' משגע גאנז דלא סברא לה החלוק זה דאorous פטב אכלו שאני לאו קבי לא קז'ה אדריך לומר דסב'יא לה דק'ירישטמי פג'ל מני בזוקה, עין ט'. ועל-כל-פניהם קלא טעם קבוד קאוזם בונאי אין קל'ק, ובן הוא פסקנות לאיליה ביה. וע' דרכ'רבי נשי' ק' לייזה-דער'ה סימן קבר שטבב טעטן מפני איקב, עין ט', משלמע לא-אוקה דאל'ק'ר אינן בעיל-הבית מוציא לא-אונדס בברחו גס'ן אונא' בכ'י, דלא כל-מאנ'ית-הט'שקל שטעהגנו במוניה ברורה: און לפ' דבר ט' שטעהג טעמ' דק'ר מלוד'ן כב'ו שכתבנו במשנה ברורה, ול' מקום לנטני, וכן מזקה לשון פשלחן שיריך בכאן מפש"ג, שטבב: פון דמאניה משלחת על מבעל-הבית וכו'.

שער האיזון

(ט) עין בט'ז וקאנז-ארכום וחדר-משה ובית-האר ומארך-קרך' ובגוריישע: (ט) תורת-התקשון: (ט) בית-יוסף ולבוש וש'א: (ט) דלא גרע' משארי עין קזון: (ט) פאנז-ארכום וש'א: (ט) הא לשבע לא דזקא שבעה מוניה לכל' עלא, אלא רוזה לומר דוך קביעה טעה:

י' חוספות נשאש ובנ' שאנז בתרוי' בפוק' נלש'ן בתרוי' בפוק' ב' צבוקה זיה בשם ארכ'על-פוק' פוק' ארכ'על-פוק' פוק' ש'ם מ' ניכוח מ' ב' ג' סיא'ש ומרש'א'

הַלְכָות בִּצְיֻת הַפֶּת סִימָן קָסָה

ביאורים ומוספים

(10) וכן ביאר להלן (ס"ק צד) שעיקר הטעם שאין מברכים עליהם המוציא, הוא משות שנעשו לקיוח טהורה ולמתיקה, עיין שם הנפקה מינה בזה.

ופת שדריך רוב הולמים לאוכלת למתיקה, ורק מיעוט אנשים נהוג לאוכללה לשביעה, כתוב בשות' מנתח יצחק (ח"א סי' ע' אות ט' שנחשבת כפת שנעשתה למתיקה), משות שבטלת דעת המיעוט כמו דעת רוב בני אדם. אולם אם נשעתה פת זו רק עברו אותו מיעוט אנשים, והם אוכלים אותה לשביעה,orchesh חשבת היא כלחם גמור.

[משנ"ב ס"ק צד]
ואם אכלו עם בשור או דברים אחרים שמלפטים בו הפת¹¹, ס"ג
פshaw של שעור שאחרים רגילין לשבע ממנה לשאוכלי גם-בן עם
דברים אחרים¹²).

(11) משמע מדבריו, שמדובר דוקא במأكلים הנאכלים יחד עם הפת. וכן ציד הגרשוי או יערבך (ש"כ פנ"ד הע' קלב) בדעת המשנ"ב, שכן מני הלפתן מצטרפים לפת אלא אם כן אוכל את הבשר והודים יחד עם הפת, אבל לא כשאוכל תחילתה מעט הפת ולאחר מכן אוכל את הבשר והודים בנפרד, וכן מבואר בדרך החיים (חל' ברכות דיני ררכת בורא מינין מזונות ס"ג). וכעין זה דעת הגראן קרליץ (חוט שני ברכות ס"ק ו), שעוגהبشر איןם מצטרפים יחד לשיעור קביעות סעדוה, מפני שאינם שייכים וקשריות אחד לשני. מאידך בשות' אגרות משה (או"ח ח"ג סי' לב ו ח"ד סי' מא) כתוב שאף עוגה מצטרפת לבשר, למרות שאינה נאכלת עימיו ואינו מלפת אותה כלל [וראה חז"א או"ח סי' לד ס"ק ד].

(12) ובביסטים הממולאים בפיריות וכיוצא בזה, הסתפק החזו"א או"ח סי' בו ס"ק ח' אם מצטרף המילוי עם הפת לענן שייעור קביעות סעדוה, וכותב שמנונות שנילושו עם תבלין וכדר, נראה שמצטרפים לשיעור קביעת סעדוה [וראה וזאת הברכה נבירור הלכה סי' נד אות ג] בשם הגראן קניגסקי, שיתכן שתטעם החזו"א הוא משות שנחלק על דין המג'יא הנזוכר במשנ"ב כאן לענן צירוף המאכלים המלפטים. וראה מה שכתנו להלן (סוף ס"ק זה) בשם החזו"א לענן צירוף התבליינים לשיעור ארבע ביצים. ועדת הגרשוי או יערבך (וזאת הברכה שם) שיש לחילק בין מילוי המאכל בפני עצמו [בגון מילוי של בורקס], שמצוירף, ובין מילוי המאכל בפני עצמו [בגון הגבינה של עוגת גיבינה], שאינו מצטרף.

[משנ"ב ס"ק יח]

דכל אחד יש לו מעלה, זה שהוא פת ישן אללו).

(6) ופת שנעשה בה מצווה, כגון עירוב תבשילין, כתוב לקמן (ס"י תרכזו ס"ק יא ו-מכה) שיש הידור לבצע עליה, שכן שונשתה בה מubah אחת תיעשה בה מצווה נספת ולבארה היינו כשאין בפת זו שאר דיני קידימה).

[משנ"ב ס"ק כא]

כמו שאמרו: בעל-הבית בוצע כדי שיבצע בעין יפה).

(7) ומטעם זה, כתוב לעיל (ס"י קס"ק עג-עד) שבעל הבית קדם אפילו לכון ותלמיד חכם. אך בסעודה שבה אוכל כל אחד מן המוסובים מכירבו, כתוב שם שנובן שכבד בעל הבית את הגדר לבצוע תחיליה, כיוון שאין שירך כאן הטעם של עין יפה.

[משנ"ב שם]

זרע דקה יום שהמנוג שבל אחד מברך לעצמו ברכת 'המושיא'¹³. (8) ובזמןינו, מנגד העולם שכן האחד מוציא את חבריו במעט לשם ברוכה על דבר מאכל, ובטעם הדבר כתוב לקמן (ס"י ריג ס"ק יב) וילעיל (ס"י ח ס"ק יג), שאפשר שהוא משומש שכן הכל בקיים להתחזון לצאת ולהחזיא.

[ביה"ל ד"ה על]

לא התנה מתחלفة ש"ה בא ביל' נרד¹⁴).

(9) ובזמןינו, שמוסרים מודעה בהתרת נדרים שעושים בעבר ראש השנה על כל הנדרים שידרו, כתוב בשות' שלמה חיים (ס"י תחס' שמועילה מסירת המהעה על הנוגות מצחה שנגה שלוש פעמים, שכן צריך להתין. וכן דעת החז"א והగראן קניגסקי (עליה בתמור את זו), הגראן מלצר (שות' רבבות אפרים ח"א סי' קעג) והגראן אלישיב (הלכות חג בחג ימים נוראים פ"ד הע' 23). וכן כתוב הגראן או יערבך (שות' מחנת שלמה ח"א סי' צ'אות כ), אלא שלמעשה היה מורה לבתיחילה להחמיר להתין אצל חכם (הלכות שלמה ראש השנה פ"א ארחות הלכה הע' 37). וכן הורה הגראן ואונור (קונטראס מבית לוי ענני י"ד עמ' רה הע' ז) שאין להקל במנוג טוב שנאה שנעשה בקביעות גמורה, כדי שלא יבואו את סברת השלמת חיים הנייל בעת הצורך.

[משנ"ב ס"ק מ]

ורק אוכלין אותן מעט דרכך עראי¹⁵).